

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 48 Září 2015

Ahoj, kamarádi!

Vítáme vás z dovolených a doufáme, že vám čas prázdnin poslední číslo Jižana ještě více zpříjemnilo. Jenže najednou je tu září. Měsíc

známý nejen tím, že se zase otevírají dveře škol, ale začíná i všední život. Není to tak dávno, co jsme se ještě těšili z dovolené, jejíž obrazy nám stále ještě živě vyvstávají před očima. Stále ještě na sobě cítíme ten blahodárný letní žár. Jenže za chvíli už léto začne sčítat své poslední dny, byť prozářený barvama léta indiánského a z lesů začnou stoupat cáry mlh jako kouře z trampskejch ohňů. A pokud sami máte v těchto dnech určitý dejá vu, že zažíváte něco, co už tady jednou bylo, zkuste se zamyslet proč. Vezměte místo u ohně, usedněte mezi svýma a ptejte se sami sebe, co vlastně všichni hledáme na štrece, kterou šlapeme snad po tisíci a proč při pohledu na modrou oblohu topíme ve vlhký trávě starý vzpomínky. Třeba nesahají tak daleko, ale poznáte z nich to, co to znamená znát svoje místo v tom trampském světě.

Většinou z nás už zase běžnej denní režim ubírá čas, kterej by se dal využít na toulání. Nejraději bychom se už zase viděli natažený někde v lese nebo u řeky, optimisticky naladěný s vidinou klidu, pohody, popřípadě hub. A tak už se

zas nemůžete dočkat pátku, kdy zase sednete do houpavýho kodrcáku, hodíte na záda bágl a volnost těch několika dní prožijete v lesních tišinách, kde od časnýho sobotního rána stromy zpívají slunci svou šumivou píseň. A nemyslíte na to, že zase přijde neděle a budete se muset vrátit do špinavejch ulic plnejch prachu a smogu.

Je přece tak báječný naslouchat přírodě. Zurčení vody na jaře, šumu letních větrů mezi větvema, šelestění listů na podzim, kdy se pahorky a planiny oblékají do zářivejch barev i laskat se pohledem na klidný západy slunce, ohlašující blížící se zimu. Lesy přece nejsou němé. Není to ale hluk městskejch ulic, ale zvláštní melodie, v níž se, jak už bylo řečeno, mísí hlasy větru a potoka s vrzáním stromů a zpěvem ptáků.

Je tu zase září a s ním kouzlo delších večerů a pozlacených rán u dohasínajících ohňů u nichž tulák není nikdy sám. Příroda – les, hory, voda a ticho – to je pro trampy

meprobamat a další utišující prostředky v jedné univerzální tabletce. Paušálně to vnímáme jako něco samozřejmého a dokud o to nepříjdem, nedovedeme si toho vážit. A přitom stačí tak málo. Blběj úraz, zákeřná nemoc... O to víc si to uvědomují kamarádi, kteří – ať už pro stáří, či choroby – nemohou už vyjet ven, do míst, kde se cítili jak Adam v ráji. I těm (či snad především?) je určen JIŽAN, aby se alespoň jeho prostřednictvím mohli s náma toulat po těch zelených stezkách a byli účastní dění u táborového kruhu.

Snad nám oni i vy odpustíte delší pauzu, kterou přes léto Jižan měl. Bejvá sice obvyklá, ale letos byla navíc zpěstřená stěhováním jednoho z redaktorů a tím i počítače, archivu a všeho nezbytného. Snad už je ale všechno jak má být a v skrytu duše doufáme, že se mezi všechny ty krabice neschoval ten zlobivej skřet Šejtroček, kterej nám v poslední době působí takový zlomyslnosti připrevádění nových čísel do PDF formátu. Doufejme, že zůstal ve starém působišti a nadále se nebude angažovat! Nás chuť do díla nepřešla a těšíme se na další spolupráci s vámi, která se tak úspěšně rozvíjí. A tak stressový pocit, že nový číslo Jižana nestihneme vydat v žádoucím termínu už jsou konečně za náma a jak se nám to poslední letošní „letní číslo“ vydařilo, to už je k posouzení jen na vás....

AHOJ!

... no a jak už jsme předeslali, asi bude nejlepší začít zprávičkama, který se už nějaký čas skrývaly po šuplatech....

MUZEUM VONÍCÍ DÁLKAMI

Vůni dalek, romantiky a dobrodružství nabízí nyní nově *MUZEUM CESTOPISNÉ LITERATURY*, které bylo slavnostně otevřeno v posledním květnovém týdnu v Českých Budějovicích. Čerstvě zrekonstruovaný objekt ve Stejskalově ulici (hned vedle jihočeského divadla) ukrývá zajímavou expozici, přibližující především české cestovatele, ale také knihovnu se zhruba 30 000 svazky. Mezi nimi najdete jak unikátní výtisky

Kulturní sondy

starých cestopisů, tak cestopisné knížky ze současnosti, ale i mapy různých míst světa.

Muzeum má mimo jiné k dispozici také zrenovovaný rozlehlý depozitář v nejvyšším patře předního křídla a traktu, kde jsou uloženy další stohy knih čekajících na zařazení. Některé tituly se shromážděného knižního fondu jsou dokonce i k prodeji. Navíc si vybranou zapůjčenou knihu můžete v klidu pročítat při šálku kávy nebo čaje přímo na místě a v případě příznivého počasí i na letné terásce dvorku.

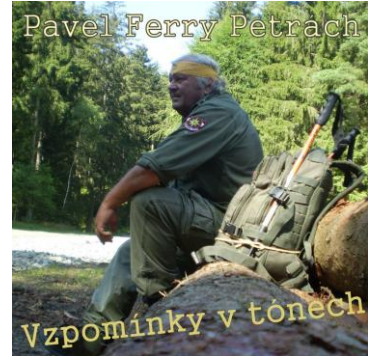
Náplň muzea budou rovněž tvořit různé besedy a přednášky s promítáním – samozřejmě o cestování a zajímavých světových lokalitách. V plánu muzejní činnosti je však pamatováno i na děti a to připravovaným čtením pohádek nebo divadelním představením. Bez zajímavosti rozhodně není ani fakt, že realizace cestovatelského muzea je uskutečněným projektem trojice nadšenců – Martina Řehouta, Víta Kršula a Blanky Křešničkové. A právě jim především patří oceňující smeknutí pomyslného klobouku.

H.H.

PRO VZPOMÍNKY V TÓNECH

Když se širší tramské společenství loučilo s Pavlem ferryem Petráchem, který odešel koncem loňského roku na svůj poslední vandr bez návratu, bylo mimo jiné vysloveno politování, že se nedochovaly žádné jeho písničky. Písničky, které sám skládal. Ale nebyla to tak docela pravda...

Ferryho dcera Markéta totiž dodatečně našla kazetu s jakousi, jím nazpívanou a nahranou pracovní nahrávkou. Víc než polovinu těchto natočených skladeb tvoří ferryho vlastní písničky. Markéta nechala nahrávku digitálně vyčistit a přetočit na disk. Z toho pak Spojené osady ČB zhotovily malou sérii cédéček s fotonáhlavem s ferryho fotografií a krátkým sleeveem. Bylo příznačně nazváno *VZPOMÍNKY V NOTÁCH* a předáno okruhu ferryho přátel a rodiny.

Takto upravené CD bylo na červnové zpívané v Besedě pokřtěno, a to jednak oblíbeným rumem A jednak markétou a Chicletsem, který v tomto případě převzal navíc i roli kmotra zmíněné písničkové vzpomínky. I tak tedy zůstává ferry – alespoň svým hlasem a písničkami – stále mezi námi.

Hanka

... za redakci dodáváme, že psaní ferryho jména s malým „f“ není hrubou chybou. Sám se tak podepisoval se slovy: „... abych se aspoň něčím odlišoval od jiných...“ Z piety tedy zachováváme tento jeho zvyk.

POVSTANJE KAMARÁDI ...

smutečního ohně za kamaráda Žita – Petra Sládka, který odešel na stezku bez návratu 23.2. I když to jeho místo na milovaném kempu zůstává prázdné, jistě tu v tuto chvíli byl s námi. A až se jednou všichni sejdem, to bude rodeo! Zatím tu zazněly jeho oblíbené písničky, tekla zlatavá Platánek, no a

Dlouhý černý závoj zavlál 23. května nad kempem Lišák v Protivínských lesích. Kamarádi se zde sešli u vzpomínkového

všichni přítomní vzpomínali na chvíle prožité s ním v toulavé stopě. Život hrozně letí, ale Žit žil ten svůj trampskej na plný pecky. A určitě nám přes Pajdu posílá vzkaz: Přestaňte sakra fňukat a proživejte si každé den. Držte pohromadě a vyražte na štreku ať se mám zeshora na co koukat.

Sešli jsme se teda, ale ne ve smutku, protože to by se mu nelíbilo a v nebi se nadávat nesmí...

exšerife Ahoj!

LÉTO UŽ SE LOUČÍ, UŽ MÁ CELTU SBALENOU

Po člancích, věnovaných „teletinám“ i usárně přišla chvíle na to, probrat si další proprietu, bez níž správně vandrák neudělá ani krok. Ano, uhodli jste, jedná se o celtu. Snad ještě kromě kytary a spacáku patří k základní tramské výbavě. I když už ji dnes namnoze vytlačily igelitové plachty, používá se dodnes. Cely se sháněly různým způsobem a to ponejvíce (nebudeme si nic nalhávat) „přemist'ováním“ vojenského

materiálu během ZVS... ale třeba taky ze skladů Svazarmu (ví ještě dnes někdo z těch mladých, že to byl Svaz pro spolupráci s armádou?) či pionýrských organizací. Sehnat se dala ale třeba i při likvidaci

výstroje po německé armádě. Když jste ji spatřili, hned se ve vás

probudilo srdce trampa a vlastnit jí bylo skoro stavovskou ctí. K té své jsem se dostal na vojně, když se mě pokoušeli předělat z civila na bojovníka. Do rozprostřené na zemi mi naházeli i všechno ostatní. To jsem ještě nevěděl, že mě bude doprovázet i podstatnou částí mého vandráckého života. Věřte nebo ne, ale mám ji dodnes (... ta loupež už je snad promlčená...) a hlídám si jí jako oko v hlavě – už třeba jen pro ty ceny co za ně dneska chtějí v různých těch armyšoupech

Celta, nebo chcete-li stanový dílec, obvykle zelené či khaki barvy, ale ponejvíce maskovací, skvěle poslouží tam, kde potřebujete rychle a jednoduše sestrojít provizorní přístřeší. Dá se z nich postavit všechno. Od jednoduchého hrobečku až po hangár z dvaceti celt. Vyrobené z oddolných materiálů, ponejvíce ze 100% impregnované

bavlny, všech možných rozměrů a tvarů, byly a jsou nezbytným vybavením každého trampa. My ovšem preferujeme tu klasickou, kosočtvercovou, se vzorem dubového listí či lomené skály. Sami dobře víte, že mívají rozměry zhruba 195x195 cm, váží něco kolem 1 kg a v první řadě slouží k postavení stanu.

Po svém obvodu má celta správně mít dvojřadé zapínání s dřevěnými olivkami a to z líce i rubu, kde jsou vzdálenosti od sebe poněkud větší, to aby byl při sepnutí spoj přeložený a zabránilo se tak přístupu vody a větru. Když se dva majitelé domluvili, sepli celtu k sobě, v rohu je za provázková oka zakolíkovali a vztyčili. Masivní kovové oko na vrchu sloužilo pak k zasunutí středové tyče, kterýžto klacek se dal v lese vždycky nalézt. Pokud je to ale možné trampové upřednostňují uvazování vrchu celtu na nějakou větev, či vztyčí konstrukci venkovní. Uvnitř je pak víc prostoru a nemůžete v noci tyč omylem podkopnout. Celková výška takového stanu je něco kolem půldruhého metru a je i samozřejmé, že takový přístřešek nemá podlahu. To se řešilo nastláním vrstvy chvojí, sena či podobného izolačního materiálu. Uvnitř moc místa nebylo a navíc jste se za deště nesměli dotýkat stěn kvůli případnému poškození impregnace – jinak vám prostě dovnitř kapalo. Takový nešťastník pak musel doma celtu naimpregnovat znovu. Pro takový případ si dovolíme i vám doporučit jeden z mnoha návodů.

<http://lesnizelva.blog.cz/1206/impregnace-plateneho-vybaveni-roztokem-kamence>

...No a pokud voda správně tekla venkem, bylo dobré taky po obvodu vykopat odvodňovací stružky. Neméně důležité bylo i to, navečer včas takový stan zapnout, protože stačila večerní rosa, ve vlhku začala celtovina pracovat, stan se vypnul a problémy se zapnutím byly nasnadě.

Pokud jste jeli ven sólo, mohli jste použít i tzv. hrobeček. To jste museli mít oba konce kosočtverce dobře přikolíkované, pak jste uřízlí pruť o něco kratší než úhlopříčka celtu, stočili jej do půlobloubku a taky dobře ukotvili v zemi. Hned z toho byl přístřešek pro jednoho a při slabším dešti to stačilo. A kolikrát se nedával ani ten pruť. A v mládí nám stačilo i to, že jste se s dekou do celtu prostě zachumlali, dali teletinu pod hlavu a bylo vystaráno. Někteří tak ostatně jezdí dodnes. Většinou se ale pak muselo celou noc topit v ohništi, protože ta celta toho moc nezakryla. To pak přišla vhod i její další vlastnost – nehořlavost. Mohla sice prohořet, ale nechytila. Takže na spaní pod širákem je přímo ideální a proti rose úplně postačí. Ráno jste ji pak sbalili do bandalíru na tele, nebo do válce do usky a podobně ji balil i ten co jezdil s „Matyldou.“ I tady posloužila jako základ. Dala se použít i jako jednoduchá pláštěnka... byla a je prostě univerzální. Dnes se dají sehnat celtu Bundeswehru, rakouské, švýcarské, švédské, britské, jugoslávské i ty naše a mnohde už celtu vystřídal třeba i poncho americké armády. Tradice se ale nezapomínají. Takže nezbývá než doufat, že se vám na půdě celta prachem nestydí a že ty zbytky trampského mládí s sebou vozíte dodnes....

Jožin

VÝROČÍ VONÍCÍ ROMANTIKOU

... tak by se dal nazvat 50. výroční potlach T.O. Kondor (Kuřim) a společně s ním i 35. Tuláků severu. Zase jednou za kamarády z Brna, píše Pavlušák. Povídání by to bylo dlouhý, fotky a filmový materiál budou hovořit za mne. A tak snad jen ve stručnosti: sešlo se nás tady cirka na 300 kamarádů – Češi, Slováci, Amíci, Australani. Němci a kdo ví kdo ještě. Pokecat si s každým, to se falt nedalo, i tak z toho šla hlava kolem. Od povídání bolela huba, od zalamování palce, vedro bylo přímo vražedný, pivo se nestačilo ani chladit, žízeň byla obrovská... ale pořadatelé to všechno zvládli na jedničku. I muzikanti – ti to táhli jak bývá zvykem, do časnýho rána. Domů jsme si dotáhnul klíště, únavu a spokojenost. Co víc vandrák potřebuje? Teda až na toho krvesaje.... A to vše se semlelo 6.6. 2015.

http://muhl.rajce.idnes.cz/50POTLACH_T.O.KONDOR-KURIM_A_37_POTLACH_T.O.TULACI_SEVERU_6.6.2015

<https://www.youtube.com/watch?v=xhfkk-9-zjI>

NETOLICKÉ OZVĚNY

Již počtvrté se konal druhou červnovou sobotu v jihočeských Netolicích před hotelem Rychta minifestiválek, věnovaný skladateli trampských písniček a rodákovi z Netolic – **TONYMU HOŘÍNKOVI**. Tento trampsky laděný „open air festival“ zahájil v 17 hodin známý muzikant Jarďa Matějů, jehož určitý životní úsek je s Netolicemi rovněž spojen. Po krátkém uvítacím vstupu netolického starosty zazněla Vlajka v podání všech účinkujících. Na pódiu

se střídali místní bratři Turkové s váborným přednesem starých trampských songů, duo Blanice s perfektně připraveným repertoárem, Jiří Bak Sládek, který osvěžil program swingovými rytmy a nadchl tak většinu diváků. Dále se představil Franta Hacker se svou squaw, jehož profesionální vystoupení svědčí o tom, že nadarmo není lídrem skupiny KTO. Po něm se na malém pódiu objevil plzeňský trampsko-folkový písničkář Kamil Kopřiva a na závěr pak netrpělivě očekávaná západočeská Modrá kotva, která rpoვნěž zcela naplnila očekávání

a podala nadstandartní výkon. Celý popisovaný pěvecký maratón provázal vtipným slovem Jarda Matějů, který také festival po jedenácté v noci ukončil.

Toto hudební setkání mělo výbornou úroveň, jak po stránce umělecké, tak organizační. Jediné, co by se dalo pořadatelům vytknout, byla nedostatečná propagace, zejména pak v tramském světě. Ve zhruba stopadesátičlenném publiku by se daly napočítat stěží dvě desítky trampů....

Tony T.O. Rowers

+++++

ČIMICKÉ JEZÍRKO ve vzpomínkách...

V čísle 46. jsme uveřejnili vzpomínkový článek o Bílém kaňonu, jak byl také nazýván starý zatopený lom poblíž Žichovic, potažmo Čimic. Netrvalo ani dlouho a je tu odezva. Fotografie poslal kamarád Žeryk (šerif T.O. Winoga). Pochází z časů kdy ještě byly pořádány běhy KTŠ a jsou ofoceny z kroniky Modré kotvy (Buben). Žeryk se svým pardem Lukem (údajně autorem tamního starého totemu) tudy tenkrát vandrovali. Pro lepší přehled a i proto aby se daly zvětšit a číst jsme si dovolili umístit je na osobním rajčeti, kde si je můžete otevřít....

http://jozinsatan.rajce.idnes.cz/Cimicke_jezirko/

+++++

40. FESTIVAL TRAMPSKÉ PÍSNĚ

Na 40. jubilejním Festivalu tramské písně v Horním Jelení byla v rámci doprovodného programu i výstava Mobilního tramského muzea českých a slovenských trampů (v pětileté historii největší). Odkaz na tuto výstavu nám poslal Fred i s díky kamarádovi Oranovi za vytvoření rajčete....

http://serafinka49.rajce.idnes.cz/Vystava_tramskeho_muzea_40_FTP

!

+++++

LETÍ ŠÍP SAVANOU

Máte rádi romantiku přírody a opuštěných koutů? Fandíte indiánům a westernům? Tak se přijďte podívat do Východočeského muzea v Pardubicích, které pro vás v termínu od 29.5. do 1.11. 2015 připravilo výstavu o trampingu. Dobře víte, že jeho kořeny jsou úzce spjaty s fascinací divokým západem. A toto okouzlení trampové přivedli po svém do českého prostředí, i když samozřejmě některé jeho podněty vycházely i ze skautingu či woodcraftu. Nejdůležitějším prvkem je

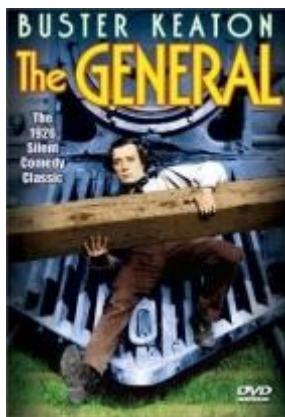
však láska a úcta k přírodě. Od dob první republiky se masově rozšířil a po r. 1948 se svým způsobem stal i protestem proti režimu. Na výstavě jsou prezentovány předměty neodmyslitelně k trampingu patřící... mimo jiné i hudební tvorba. Pokud vás zajímá jak trampové žili a žijí i na jiných osadách než jsou ty které sami znáte, pak je tato výstava jedinečným tipem pro vaši návštěvu. Navíc tu ve vybraných termínech budete moci sledovat při práci členy Klubu trampů řezbářů (případně se na ní sami podílet) i poslouchat živé vystoupení tramských kapel. Vitríny s vystavenými exponáty už čekají jen na vás....

http://muhl.rajce.idnes.cz/TRAMPSKA_EXPOZICE_V_MUZEU_PARDUBICE/

JOHNNY REB PODRUHE aneb NENÍ GENERÁL JAKO GENERÁL

Opět se tak svým způsobem vracíme k vyprávění válečných příhod z dob americké občanské války. Kdo by ovšem dnes očekával seznámení s některým z vojevůdců v šedivé uniformě, bude možná trochu zklamán. Nicméně historie, s níž vás nyní

hodláme seznámit má svou zajímavou dohru a to ve filmovém zpracování jehož hrdiny jsou kupodivu jižané, bojující v jednom z nejkrvavějších konfliktů 19. století, v mnohem předjímající krvavé události století nastávajícího. V snad nejslavnějším filmu éry němé grotesky zde exceluje **BUSTER KEATON** a sekunduje mu nádherná staříčká mašinka. Jistě již tušíte, že název Generál zde ovšem neznamená vojenskou hodnost, ale jméno lokomotivy. Prolíná se v něm humor, vlastenectví i patos a za zmínku snad stojí i to, že obsahuje velkolepou scénu, při níž lokomotiva vjede na hořící most a ten se s ní zřítí. Do natáčení,

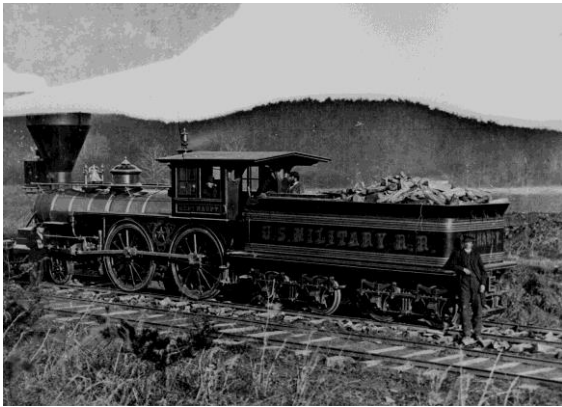
odehrávajícího se v lese u Cotage Grove se zapojila i oregonská Národní garda, v uniformách té které strany. Vrak lokomotivy pak zůstal ležet v řece, kde byl dobrých dvacet let turistickou atrakcí.. Snad nejdůležitější ovšem je, že filmový scénář si nikdo nevycucal z prstu. Vycházel ze vzpomínek Williama Pittengera, přímého účastníka tehdejších bojů a jednoho z únosců, který o svých válečných vzpomínkách napsal knihu. A právě o ta různá historická fakta se s vámi dnes chceme podělit.

Pro dráhu Western and Atlantic Railroad – součást dráhy Nashville, Chattanooga, St. Louis – byla v r. 1855 dodána lokomotiva typu American 4-4-0, což byl druh nejvíce

používaný v druhé polovině 19. století a to jak v osobní, tak v nákladní dopravě na všech tehdejších severoamerických tratích. Tyto lokomotivy se staly symbolem divokého západu a byly i základním dopravním prostředkem za války severu proti jihu.

Jeich konstrukce odpovídala zásadám poloviny 19. století. Vybaveny byly kotlem na mokrou páru s jednoduchou konstrukcí, pod nímž se topilo dřívím. Proto měla lokomotiva trychtýřovitý komín s lapačem jisker. Napájení kotle vodou však bylo možné pouze za jízdy, protože injektory se zaváděly až po r. 1860. Klikový mechanismus přenášel tažnou sílu z parních válců na dvě sprážená soukolí. Vpředu byla lokomotiva vybavena ochranným rámem proti překážkám na kolejích (třeba bizonům). Měla samozřejmě i prostornou budku pro strojvůdce a topiče, vpředu na kotli mohutný reflektor a za komínem návěsní zvon. Za ním byl písečník a před budkou prostorný parojem s píšťalou a pojistnými ventily. Lokomotiva 4-4-0 byla přidělena do lokomotivního depa v Atlantě v Georgii, kde byla označena číslem 3 a jménem *Generál*. V dobách občanské války se pak stala legendární lokomotivou.

V dubnu 1862 stály proti sobě vojska Unie a Konfederace na jižních hranicích státu Tennessee. Dráha Western and Atlantic ležela na území jižanské armády. Po dobu války byly tratě ležící na území válečných operací začleněny do jednotlivé organizace

vojenských železnic – Military Railroads. Každý vlak musel mít vojenského velitele a skupinu ženistů. Za lokomotivou se zařazovaly dva až tři vozy s obnovovacím materiálem, kteréžto opatření bylo oddůvodněno častými zásahy záškodníků obou armád, kteří se snažili poškozovat tratě a jejich zařízení na území protivníka.

Ráno 12. dubna 1862 vyjela lokomotiva *Generál* s osobním vlakem z Atlanty do Chattanooga. Velitelem soupravy byl kpt. Fullner a vedoucím obnovy předák dílen v Atlantě Murphy. Ve stanici Marietta nastoupila do vlaku skupina mužů v civilu, kteří se vydávali za uprchlíky z území Unie a tvrdili, že se chtějí připojit k armádě CSA. Ve skutečnosti to byli yankejší záškodníci, vedení kpt. Andrewsem z Kentucky.

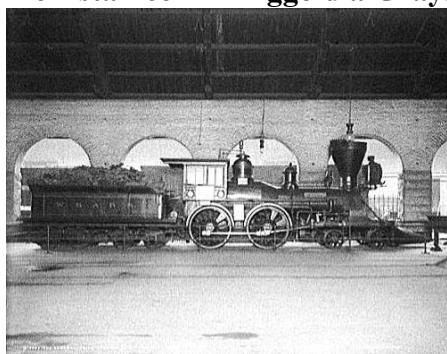
Ve stanici Big Sandy měl vlak pobýt delší dobu, aby se cestující a vlakový personál mohli najíst v nádražní restauraci. S tím také severané počítali ve svých záměrech. Když všichni opustili vlak, nařídil Andrews svým mužům odpojit od soupravy lokomotivu a tři nákladní vozy. Pak rychle nastoupili a uvedli ukořistěnou část

vlaku do pohybu. Velitel vlaku Fuller to však postřehl a spolu se strojvůdcem Cainem a vedoucím obnovy Murphym se rozběhli za uprchlíky. Museli běžet celé 3 km až do stanice Moon, kde získali drezínu na ruční pohon a mohli únosce pronásledovat rychleji. Ve stanici Etovah vyměnili přece jen pomalou drezínu za lokomotivu *Yonah*, která zde stála pohotová k jízdě. V Kingstonu ji pak nahradili lokomotivou *Texas*. Obě

byly shodného typu jako Generál, tedy American 4-4-0.

Pokračující pronásledování však nebylo bez překážek. Andrewsovi pomocníci shazovali na trať pražce a kolejnice z nákladních vozů s obnovovacím materiálem. Nedaleko stanice Adairsville dokonce přerušili trať asi v délce 180m. To vše kpt. Fullera zdržovalo a přerušená trať téměř zmařila jeho úsilí. Fuller se však nevzdal. Doběhl se svými společníky do stanice Adairsville, kde naštěstí stál nákladní vlak. Zabavili jeho lokomotivu a pokračovali v pronásledování. Asi 3 km za stanicí Calhoun se už uprchlíkům přiblížili na dohled. Z další stanice Dalton odeslal Fuller telegram svému veliteli do Chattanooga, v němž ho informoval o situaci a žádal o pomoc. Při stáhání záškodníků. Lokomotiva Generál zatím začala ochabovat pro nedostatek páry. Andrews se přece jen tolik nevyznal v její správné obsluze. Proto zastavil ukořistěný vlak na trati mezi stanicemi Ringgold a Graysville a celá jeho skupina se rozprchla po lese.

Les už však pročešávala Ledbetterova jízdní milice a té se záhy podařilo všechny uprchlíky zajmout. Andrewsovu skupinu tvořili 22 muži. Vojenský soud v Atlantě jich osm, včetně Andrewse, odsoudil jako špiony k smrti provazem. Dalších osm z vězení uprchlo a šest mužů bylo vyměněno za jižanské vojáky zajaté Unií. Andrews tedy štěstí neměl. Lokomotiva Generál i tři ukořistěné vozy se vrátily do Atlanty.

Z rána 27. června 1864 vezla lokomotiva Generál vojenský vlak s municí k liniím, kde jižani bojovali se severany o horu Kennesaw. Večer týžden odvážela vlak s raněnými zpět do Marietty. Generál byla také poslední lokomotiva, která s evakuačním vlakem opouštěla Atlantou, když Hoodova jižanská armáda vyklízela město před Shermanovo tlakem. Po válce pak byl Generál vystaven ve stanici Chattanooga jako památník severanům, kterým nevyšel jejich nešťastný plán...

Jožin

31. LET T.O. KANADSKÝ VLK

Vzorně připravené potlachoviště na osadním claimu Na houšťatech u Strmilova

... to není pravda nijak kulaté výročí, přesto bylo kamarády hojně navštívené.

jich uvítalo hned několik desítek. Závěr měsíce růží se tudíž v České Kanadě vydařil. Odpoledne plné soutěží, hudby a kamarádkých setkání, i ta dobrá bašta s pěnivým mokem

počasíčko jak když vymaluje, nad touhle osadou asi drží Pajda ochrannou ruku. Nechci říci, že by tu scházeli pardi z našich teritorií, ale přece jen... Snad tím, že osada

se nachází spíše na pomezí Čech a Moravy, potkali jste tu více tuláky z Vysočiny. Změna

je život a jiné tváře přece nevadí. Jsme jedna velká vandrující rodina! A tak to ma být, bo jedině tak je to správně!

+++++

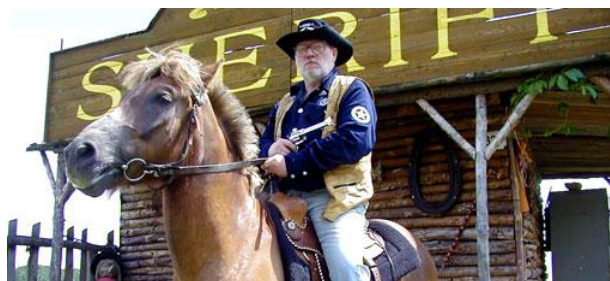
POVÍDÁNÍ O SOBĚ

.... Já mám toptíž velký rozsah toho, co píšu. Jedná se o tramské příběhy a historie, či skautské nebo turistické povídání o přírodě. Také mapuji historii našeho kraje, hlavně osvobození US Army (pro web US Embassy) a povídání o lidech, co tu kdysi žili. Svého času jsem skládal i swingové tramské písničky. Píšu taky o tramské muzice, občas jsem dělal porotce na festivalu tramské písničky v Horním Jelení. Mé práce najdete i v časopise „Hory, doly“, kde propaguji turistiku v našem kraji i v Sokolovském, Karlovarském či Chebském deníku. V zahraničí i vyšly články v torontském časopise Nový domov, v Austrálii v Čechoaustralanu, le něco byste našli i v tramských

tiskovinách v Kanadě a USA. Nedávno jsem dostal nabídku psát i pro Svět westernu. No nevezměte to. Sepsal jsem kolem 15 knížek o divokém západě a taky o Buffalo Billovi, když v r. 1906 vystupoval na našem území. Jsem zakladatelem Muzea Buffalo Bila na ranči Rolftown pod Brnem, kde jsem s brněnskými herci hrál i parodii na western, než jsem těžce onemocněl se srdcem.

Se svým vyprávěním o westernu jsem vystupoval jak na farmě Bolka Polívky, tak na Custerových manévrech u Vaška Vydry. Se svými historkami jsem se dostal i do televize – jednou na Novu a dvakrát na Primu. Můj hlas jste mohli zaslechnout i v Country rádiu.

30 let jsem dělal trampského šerifa a snažil jsem se sepsat historii trampingu v západních Čechách. V r. 2000 jsem do kamarádů dostal Čestnou hvězdu Marshalla Západočeského kraje. Dělal jsem i lídra tramské kapely Pekelníci z Karlových Varů, pro kterou jsem složil (hlavně texty) na 50 písniček. Asi tak deset z nich hraje dodnes kapela Fata Morgána z Prahy, jiné zase Trepka z Nejdku. Íšu i glosy o karlovarských postavičkách a vzpomínky na osmašedesátý rok v tutom městě. Překládám (za pomoci translátoru a tím co znám) z angličtiny a němčiny stará vyprávění o svém městě i topografii kraje před 160 lety. Spolupracuji s Karlovarským a Chebským muzeem, stejně tak s tím v Ústí nad Labem. Mimo jiné ode mne obdrželi úryvky z paměti mého dědy, jež byl tamním rodákem a dokonce tam v r. 1905 pomáhal spoluzakládat

Sociální demokracii.

Mé články, povídky a reportáže se tisknou po celém světě. Pomáhal jsem i spoluzakládat Tramské muzeum. Mám toho prostě moc a tak nemám čas myslet na to, že mi už díky mému srdci nezbývá moc času. Nedávno jsem zase jednu těžkou a bolestivou operaci prodělal... ujdu sotva pár kroků a už nemůžu pořádně dýchat. Můj bujný život v přírodě i mezi lidmi se rozplynul a už o všem jenom píšu. Je mi přes 70, ale pořád

vzpomínám na ten bujarý, veselý a nevázaný tramský život....

Frank Nykl

Hezké vyprávění, tentokrát od Mikyho Ryvoly, si může poslechnout i zde....

<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3301407>

http://www.rozhlas.cz/cb/jihoces/_zprava/1447260

KOLEM OHNĚ NAJDEŠ LETOKRUH...

Písecká T.O. Úplňku sice své 50. výročí oslavovala už minulý rok, to však těmto zasloužilým pardům nebránilo v tom uspořádat letos oheň kamarádský (na počest nové členky osady – Milušky), uskutečněný na tradičním místě v kraji lesů a rybníků nedaleko Čížové. A když už mluvíme o těch rybnících, pak konkrétně pod hrází rybníka Skaličného, který byl vítaným zpestřením pro mnohé účastníky. On totiž už slunovrat klepal na dveře a na počasí to tudíž bylo znát. Čvachtalo se v něm bohovskými a náladu nám nerozházela ani krátká bouřka, snažící se pokazit nám radost. Jak rychle se přihnala, tak rychle zmizela.

Příprava potlachů není snadná záležitost. Však to sami znáte – vymyslet soutěže, vyrobit placky, camrátko, nadělat dost dřeva, aby oheň hořel až do rána a snažit se, aby vše probíhalo podle starých tramských tradic a zvyků. Naštěstí v tom píseckí kamarádi po všech těch dlouhých letech umí chodit a to se odrazilo i na hojné návštěvě účastníků – od bělovousých až po hejno nadějných omladin. A což teprve těch muzikantů, předvádějících své umění s chutí a hlavně bez dlouhého přemlouvání. Nescházal ani svérázný proslov krajského šerifa Artura. A jako třešnička na dortu tu bylo i slavnostní dekorování kamarádů „zasloužilých o tramping“ svéráznými tramskými řády. A kdybych k tomu měl ještě dodat jakým dobrodružstvím bylo se sem dostat, vyprávěl bych až do rána. Naznačím jen, že se České dráhy skutečně snažily o to, aby si své zákazníky odradily. A že se už vůbec nedivím tomu, že v dnešní době je fakt jednodušší přepravovat se auty a to i na tramské akce....

Jožin

http://tramskalaci.rajce.idnes.cz/Kamaradsky_ohem_T.O._Uplnku_2015/
http://jozinsatan.rajce.idnes.cz/50._T.O._Uplnku/

PABĚRKY NEPABĚRKUJI

Avízo o červnovém vystoupení Paběrek Marko Čermáka v českobudějovickém saloону U Váňů, v rámci pravidelných měsíčních pořadů Písně zmrzlého dřevorubce, vyvolalo takový zájem, že poptávka daleko převyšovala kapacitní možnosti sálu. A nutno říci, že Paběrky skutečně nezklamaly, ačkoliv přijely momentálně oslabené o mandolinistu Libora. Toho operativně a naprosto skvěle nahradil multiinstrumentalista Jirka Mach z domácí Bicanovy sestavy. Markovo banjo, Vaškův zpěv, Čiksikův kontrabasový a také vtipný slovní doprovod, stejně jako nepostradatelné

barevné hlasy Jany a Viki si přítomní posluchači opravdu užívali, o čemž svědčil nejen aplaus i během písniček.

Ale pochvalu si zaslouží i předskokani – domácí Sešli přátelé s Honzou Bicanem. Osvědčené písničkové hity a propracované nápadité aranže zabraly v plné míře a svou várku nadšeného potlesku si víc než zasloužily. Zkrátka, byl to příjemný hudební večer a zážitek, který se hned tak nevytratí.

Hanka

BOJ O VLAJKU JE ZASE ZDE...

Dalo by se říct, že nic nového pod pálicím jižanským sluncem. Symboly staré Konfederace jsou opět cílem soustředěné palby. Tradiční vlajky (a nejen ty) jsou v USA opět terčem stále silících útoků ze strany washingtonských legislativců a jižanských přítakávačů. Např. v Texasu už je zakázáno jižanskou vlajku používat na poznávacích značkách, o totéž se v současnosti pokouší guvernér Virginie, v Mississippi se snaží o její odstranění z kantonu státní vlajky, v Jižní Karolíně z věžičky na budově státní legislativy a v Tennessee se pokoušelo odstranění busty generála Nathana Bedforda Forresta z výklenku na budově parlamentu a tamtéž se loni pohádali o název po něm pojmenovaného parku a také o jeho sochu v něm. Všechny skutečné vzpomínky na Konfederaci, k níž je dáváno rovnítko s rasismem, mají být postupně vymazány a nahrazeny příběhem o „velkém osvoboditeli Abé Lincolnovi“, který je však spíše příběhem o centralizaci moci.

Rasismus, který samozřejmě v tehdejší Konfederaci skutečně panoval, je jí však z velké části připisován neprávem. Rasisti byli totiž v tehdejší Americe úplně všichni, dokoce ani severani neměli nikdy v úmyslu černochoy úplně zrovnoprávnit. Jinými slovy – stejný „rasismus, jakým byla prochnuta hrdinná hrud' otrokářské Konfederace,“ byl i pevnou součástí „svobodné Unie.“ Navíc byl v Konfederaci dovoz otroků zakázán a nikdo z jižanů tudíž nikdy nevlastnil otrokářské lodě. Dixie nikdy neprováděla žádné genocidy, invaze ani okupace a přesto je právě její vlajka spojována s tím nejhorším co jde. Byly to právě státy severu, které obchod s otroky zahájily, udržovaly a vydělávaly na něm! Ostatně, byli to právě afričtí černoši, často muslimové, kteří Američanům černochoy do otroctví prodávali.

Snad si budete myslet, že tato glosa sem nepatří, ale píšu to proto, že právě dnes se na mnoha příkladech ukazuje, jak nebezpečná jsou jednoduchá řešení. Např. všichni ti „ubozí inigranti“ co se dnes snaží dostat do Evropy, jsou automaticky vnímání jako oběti, chudáčci, zatímco my domácí, snažící se zachránit co se ještě dá, jsme označováni slovy jako xenofob, nácek či rasista. Podobné to bylo, když generál Killpatrick po občanské válce vyučoval své žáky o bitvě u Gettysburgu a přihlížejícímu udivenému Custerovi řekl, že mu v boji kvůli názornosti přisoudil úplně jiné místo, než na kterém se tehdy

skutečně nacházel. Stejně tak se „kvůli názornosti a pro zjednodušení“ příčiny války Severu proti Jihu a motivace vojáků zjednodušily, aby bylo jasné, kdo měl vlastně tehdy pravdu a proč tedy vítězství Unie bylo jednoznačně správné.

Že to není úplně pravda dnes nikomu nevádí. Příčiny války i motivy vojáků byly již v Jižanovi několikrát vysvětleny v seriálu zabývajícímn se obdobím americké občanské války, takže jen stručně: BOJ SE VEDL NA STRANĚ KONFEDERACE O SVOBODU ROZHODOVAT SI O ZÁLEŽITOSTECH SVÝCH STÁTŮ SAMI, ZATÍMCO ZE SRANY UNIE O UDRŽENÍ ÚZEMÍ A S NÍM TAKÉ MILIÓŇŮ DAŇOVÝCH POPLATNÍKŮ. Motivací vojáků severu, kterou jsem ochoten respektovat byla loajalita ke Spojeným státům a snaha o jejich zachování. A motivace vojáků jihu? To nejlépe vystihuje rozhovor vedený mezi severany a zajatým jižanským vojákem. „Za co vlastně bojuješ?“ ptali se ho. „Bojuju, protože vy jste tady,“ shrnul jižan celé to, co by se dalo sáhodlouze popisovat.

Tohle vysvětlení o „rasistických jižanech“ se možná jeví jako příliš jednoduché, ale všechno to, co tenkrát chtěli bylo, aby je Severané prostě nechali na pokoji. A stejně tak je tomu dnes. Historie se bohužel opakuje. Určitě aspoň v tom, že se sever opět pokouší vnutit jihu něco, s čím převážná většina tamních obyvatel nesouhlasí. A bohužel nachází i dost nohsledů, kteří si – mávajíce transparenty patriotismu a vyčpělýmui hesly – na tom budují svou politickou kariéru. Nu, doufejme, že historie nebude pokračovat v tom co začíná podobně jako tenkrát v 19. století.....

Qualetaqwa

KRÁTKÁ PORTOVNÍ DOJMOLOGIE

Ve výčtu kladů červnové řevnické Porty figuruje mimo jiné především příjemné prostředí lesního amfiteátru a to se zajištěním veškerých služeb pro takovou masovou akci. Letošní ročník tradičního portování byl vlastně předprahovým, protože příští rok vstupuje Porta, nejstarší český (spíš česko-slovenský) hudební festival, do svého jubilejního, padesátého léta. A to už je co říci. Přestože se tato větev Porty (jedna ze dvou) několikrát stěhovala, zdá se, že našla svůj trvalý okruh příznivců, kteří tentokrát zaplnili

po všechny tři dny hlediště i přilehlé prostory. V sobotu sice smlouva se svatým Petrem ohledně počasí příliš nevyšla, ale i pod deštníky a pláštěnkami vydrželo publikum opakovaně přeháňkové mokré nadílky a produkce na jevišti ani na chvílku nevypadla z role. Nesmím opomenout ani jedinečné sejšny v nahodilém muzikantském složení, kterými Porta pokračovala vždy zhruba od půlnoci až téměř do ranních hodin. Moji australští kamarádi byli z těchto nerezírovaných muzicírování přímo u vytržení. Navíc v publiku bylo zastoupeno zahraničí nejen účastníky ze Slovenska a Polska, ale i z Německa, Aljašky a již zmíněné Klokánie. A kdo ví, možná i z jiných zemí...

Třebaže Jihočeši v soutěžním maratónu příliš železek v ohni zrovna neměli (reprezentovala je písničkářka Kristína Nídllová, která získala první místo v e-Portě), byli jinak v portovním dění zastoupeni poměrně bohatě. Jednak tedy v čele vedení už

dlouhé roky figuruje českobudějovická koordinátorka Anička Roytová a pohotový moderátor Zdeněk Schwager, ale i v programu se objevilo několik jihočeských hudebních formací. V pátek to byla tentokrát spíše vážně naladěná Epy de Mye, v neděli pak Pavlína Jišová s dcerou Adélkou a výpomocí Romany Tomáškové z Přeletu a Petry Šány Šanclové z Moravy, a v neposlední řadě důsledně bluegrassový a stále úspěšnější Giant Mountain Band. Určité jihpčeské vazby bych nepochybně našla i u jiných vystupujících, ale i tak považuji letošní Řevnice pro jihočechy za úspěšné. Doufejme, že za rok se bude situace minimálně opakovat.

Hanhos

<http://porta-festival.cz/porta-revnice>

VĚŘÍM

Vě-řím až jarní dešť poslední spláchně z horkejch let a na dla-
 vě-řím že láska chutná tím víc čím je jí min' tak už to
 nich z vyprahlejch dnů zůstane vyschlej amu-let že nako-
 je a písni svou na tomhle nic už nezmě-ním jen
 nec jak ptačí křídla zašumí něhou v srdci mým tuj měkkej
 mít na churli sílu zastavit okamžik a čas abych svůj
 hlas co řekne mi že zůsta-ne už jenom stín Ref: Never
 den tak jako dřív na konec zase nepro-pás
 more never mo - ve vě - Never more never more

POTLACH S NADĚJÍ

První červnový víkend pořádalo své akce mnoho skvělejších osad i hafo samotářsky laděných kamarádů. Namátkou vzpomenu třeba výročí osady Praotce Čecha, křest nového DVD Albatrosu a z těch hudebních třeba ústecká Porta nebo Přílepskej Békal.

No a taky 10. výročí T.O. Naděje. Plánů by teda bylo hodně, jenže kam jet? Nakonec jsme teda nevyrazili nikam daleko, jen kousek za Budějky... a nelitovali jsme. Přednost totiž dostala stará dobrá Náhoda, kde v místech, kde už plály těch trampskejch vater snad stovky, Nadějáci zapálili i tu svou. Výročí kulatý, flek nabitej magií trampskýho dávnověku, pohodový uskupení pardů starších i mladejch, bylo na co se těšit. Navíc i počasí se překonávalo. Slunce pražilo jak

v nejparnějším létě a to se to pak v kolem protékající Vltavě nádherně hrošilo. A ani to strašný vedro nebránilo pohodovému muzicírování tábořskejch kamarádů (jimž ovšem sekundovali i další), ani průběhu celý řady netradičních soutěží – zkoušeli už jste např. šněrovat kanady za pomoci kombinaček? A což teprvá večír. Tábořovej oheň odrážející se v říčních vlnách, měsícem prozářenej les a nebe plný hvězd. Nadějáci to zkrátka zase trefili a tak se jen kojíme nadějí, že to nebylo naposled. Přejeme jim tudíž do dalších desetiletí mnoho skvělejších vandru a podobně vymáklejch akcí....

Bohužel nikdo nemohl tušit, že tato návštěva Náhody na Nadějáckým kempu byla poslední pro jihlavskýho kamaráda

BAČU – Miroslava Palovčíka

Starý tremp z T.O. Tuláci, v r. 1981 stojící u zrodu známé Hudson Bay Company, tragicky zahynul 27.6. 2015 nedaleko Strmilova, u kempu T.O. Kanadští vlci, kam měl namířeno na oslavu narozenin tamního osadníka....

ČEST JEHO PAMÁTKE

DALŠÍ ZPRÁVOU O ČESKÉM TRAMPINGU...

... by se dal snad s trochou nadsázky nazvat první celovečerní debut režiséra Jana Foukala, nazvaný příznačně AMERIKA. Nový český film se dokumentární cestou snaží zmapovat život pokračovatelů tramských tradic, navazujících na letitou hru „na Ameriku“ vzniklou za první republiky v tramských osadách. Sám režisér, ve dvojici s Barborou Adler (dcerou kanadským imigrantů, která přijela do Čech poznat zemi

svých rodičů) vandrují do tradičních tramských míst, známých bezmála sto let. Kulisou je jim les, oheň a širé nebe a snaha najít ve vlastní zemi lepší a svobodnější svět. Nepotkávají sice pravé indiány a kovboje, zato v české „divočině“ narážejí na pozůstatky tramy kolonizované fantazie, do které jsme unikali každý víkend. Jejich cesta do Imaginární Ameriky se stává cestou k přátelství, svobodě a snění...

67 minutový dokument natočený pro HBO byl předveden na letošním 50. karlovarském filmovém festivalu a na podzim má být uveden i do českých kin. Tak co? Máme se na co těšit?

+++++

PŘEDPREMIÉRA POD MEDNÍKEM

Přivalový déšť i s kroupami a ani ne hodinkové laskavější záblesky sluníčka střídavě provázely den, který si pořadatelé vybrali pro předpremiérové uvedení (po Brně druhé v pořadí) části televizního seriálu o trampech. Setkání s tvůrci tohoto třináctidílného cyklu pod společným názvem *ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA*, vypůjčeném z jedné z nejznámějších písniček Wabiho Ryvoly, se uskutečnilo třetí víkend měsíce růží ve známé tramské lokalitě

v Třeb síně pod Medníkem. V naplněném sále U Novotných byl promítnut jeden díl zmíněného seriálu, věnovaný právě této oblasti a v následné besedě se scénáristou Fedorem Ňufem Skotalem, režisérem Václavem Křístkem, kameramanem Karlem Slachem a dramaturgyní Janou Hádkovou se přítomní dozvěděli mnohé i ze zákulisí natáčení. Večer prosvětli la kompletní skupina Paběrky, dokonce posílená o hráče na foukací harmoniku, který se k nim připojuje spíše jen na jejich nahrávkách. Po skončení oficiální části se o hudební nadílku už v komornější sestavě postaralo nahodilé muzikantské uskupení v čele s Frantou Vytiskou a nocí duněla slušná řádka starých tramských písniček.

H.H.

BRNĚNSKÉ TRAMPOŠI – folklor trochu jinak

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/1102732990-folklorika/315292320040006-brnensky-tramping/>

EXPEDICE PONEJVÍCE VE VODĚ

Letošní Old ladies expedition dostala naděleno přímo tropické počasí a tak není divu, že ve vedrech, při nichž padaly i dlouholeté rekordy, dávaly expedičnice přednost vodě a koupání úřed šlapáním prachu cest. Tak se spíš naplavalo než nachodilo. Vždyť se taky 32. expediční ročník odehrával na Lipensku v samé blízkosti jezera. Základnou byla tentokrát chaloupka v Přední Výtoni, ochotně zapůjčená dcerou ferryho z Hvězdy jihu, který nám tento expediční azyl přislíbil jen několik měsíců před svým odchodem bez návratu. Kromě lipenské jezerní vody jsme lehce prozkoumávaly také terén v sousedním rakouském příhraničí. A závěr? Jako obvykle na palubě Fort Hazardu. Nejpodstatnější nejsou ovšem nachozené kilometry nebo počet ohňohodin, ale skutečnost, že se zase po roce sejdeme.

Bylo nás tentokrát jen osm (za absenci může nečekaná nemoc a operace nohy) – s věkovým průměrem 72 roků. Není divu, když nejmladší účastnice mají 68 let a nejstarší (ale nejčipernější a nejvýkonnější) slaví vbrzku 80. Navzdory tomu to pořád ještě nehodláme zabalit, i když náročnost a akční rádius expedic rok o roku citelně klesá. Předběžně se plánoval už i cíl příští, svým způsobem jubilejní – 33. expedice. Ta by se mohla odehrávat buď v Českém ráji nebo na Plzeňsku, ale hovořilo se i o návrhu týkajícím se Španělska....

Hanka

MUŽ JMÉNEM MAGDA

Nikdy mi pořádně nevysvětlil, proč mu říjai dívčím jménem. Každou chvíli přišel s jinou verzí. To také záleželo na počtu vypitých piv a pak v tom měl zmatek. Na člověka s problematickou sexualitou nevypadal, ti chodili po Brně v čistějším oblečení. Jeho životní družka Šotyna, měla ráda Magdu a pivo, jen nevím v jakém pořadí. Když měla co pít, tak mu nadávala a když neměla, tak taky. Přesto se jeden od druhého nehnuli.

V polovině sedmdesátých let jsem byl poprvé na Moravě na trampské řece Oslavce a musel jsem přeručkovat přes vodu na laně. O kus dál na ostrohu byla bouda UMÍRAJDA, kde dělali brňáci potlach. Vyhrál jsem tam první cenu za veselé vyprávění a po skončení soutěží, jak už to v těchto krajích bývá, se načala bečka piva. Zmožen brněnskou „cénkou“ – desítkou, jsem zalehl do spacáku a ráno zjistil, že mi někdo vybral z torny jídlo. Nevypadalo to, že by měl hlad, to bych ještě chápal, ale všechno rozřezal nožem, do konzerv nadělal díry a zbytek poházel kolem. Chleba byl rozdrolený na cestě, čajové pytlíčky byly v křoví a listy s mými povídkami ležely potrhané na skále. Byl to šok.

Dbalil jsem se a šel přes Březník do Kralic do hospody u vlakové zastávky. Tam si ke mně přisedli Magda s Šotynou. Když jsem jim řekl co se mi stalo, tak se zhrozili. Takové darebáctví dosud nepoznali, to mezi trampy není zvykem. I když jsem v Brně několikrát slyšel na adresu Čechů různé nadávky, jako zlodějští Švédi, Čížkové, Cajzli a jeden opilý brňák mi řekl „Cajzl – hajzl“, pro Magdu a Šotynu jsem byl kamarád. Ostatně, když se na to dnes dívám, tak ti pražští „utlačovatelé a okrádači“ brňáků, poslanci a senátoři, jsou většinou z Moravy. Ale abych neodbočoval. Magda a Šotyna, i když oni i nic neprovedli, se mi za brňáky omluvili a slíbili najít viníka. To jsem jim rozmluvil, netoužil jsem po nějaké pomstě a nechtěl jsem, aby ti dva měli kvůli mně nějaké nepříjemnosti. Tak mi alespoň na důkaz kamarádství vytrhnul Magda list ze své osadní kroniky, na kterém byla jejich fotka a dal mi jej na památku. Mám ho dodnes.

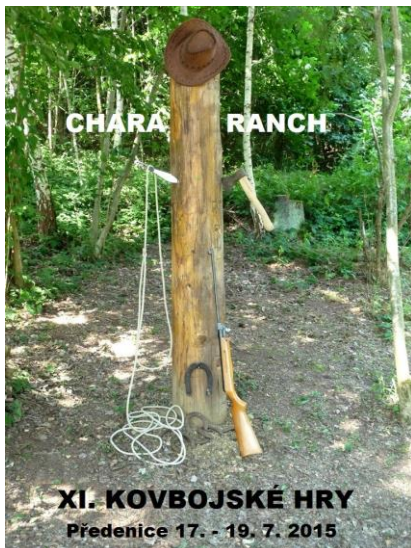
**Kdysi dávno
na Oslavce...**

Frank

XI. KOVBOJSKÉ HRY.....

... jsou už za námi. Ale začněme trochou historie:

„...tehdy přišel před velitele perských vojsk Mardania helénský uprchlík. „Čím se teď Řekové zabývají?“ „Slaví svátek v Olympii a sledují závody a jízdy závodních vozů,“ zněla uprchlíkova odpověď. „A jaká je cena v takovém závodu?“ ptal se perský vojevůdce. „Větévka z olivy.“ A tu vykřikl Tritantaichmes, jeden z perských velitelů, slova vzácné moudrosti: „Běda nám, Mardonie! Proti jakým mužům nás to vedeš, když zápasí ne o zlato a stříbro, ale o mužnou ctnost?“

Já bych to vzhledem k nedávným kovbojským hrám, které se uskutečnily na Chara Ranchi u Předenic (Plzeň – jih), parafrázoval asi takto:

„Ó běda, Čáro, jakés to kamarády k sobě povolal, když celé dlouhé sobotní odpoledne jsou si největšími soky v mužných disciplínách, aby nakonec ten nejlepší z nejlepších zaplatil láhev Tullamorky?“

Že si vymyslím? Ba ne, kamarádi, je to opravdu tak, neboť přesně tak zní závěr preambule Kovbojských her („...vítěz zaplatí na odčiněnou kamarádům 0.75 l láhev Irish whiskey Tullamore Dew). Svět se holt chce občas zatočit opačným směrem, aby se nám zase nějaký čas dýchalo líp.

Ale abych dlouze nefilosofoval. Vítězem v pušce se stal Myšák, v sekeře Kajman, v hodu nožem Ringo, v lase Šeff a v podkově Čára. Celkovým vítězem a kovbojem roku 2015 se stal Lomák z T.O. Zlatá lebka.

Fotkami přispěli Čára, Ringo a Šeff

DOBŘE UTAJENÝ KEMPÍK

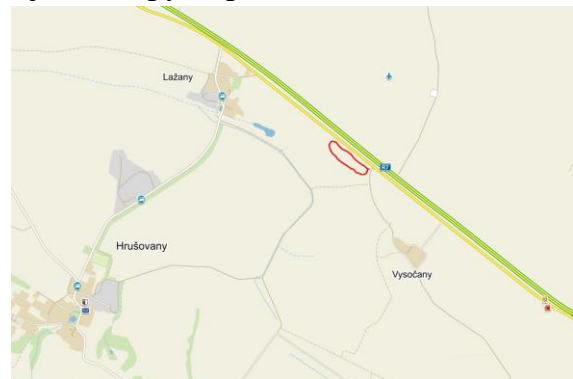
Navzdory tomu, že Makarov zní tak nějak bulharsky nebo chorvatsky, jedná se o klasickou českou vesničku na Strakonicku. A poblíž téhle obce, v krásném a poněkud obtížně dostupném údolí, táboří vždy v letním období (už osmadvacet let) parta trampů z Prahy a okolí. Řadu roků mi okolnosti nedovolovaly akceptovat opakovaná každoroční pozvání kamaráda Boweryho z Firwoodu, až teprve letos všechno klaplo a já se začátkem srpna s kamarádkou Evelínou do Makarova vypravila. Nebudu opěvovat krajinu, i když by si to nesporně zasloužila, tentokrát bych pochvalná slova chtěla adresovat spíše tamějšímu osazenstvu, které nás přivinulo do náruče jako své vlastní. Byl to nadmíru báječný pocit, který zahřál u srdíčka a který nezkalily ani drobné dešťové přeháňky. A asi nemusím ani dodávat, že z diskuzních témat, která se bohatě rozvíjela jak v denních, tak večerních debatách při ohničku, jsme nestačili vyčerpat ani setinu. Tak to vypadá, že tam příští rok budeme muset jet znovu....

H.H.

JAK JSEM POTKAL ZÁPŘEDNICI

Je to vlastně takový varování pro všechny... nejen trampy a spol.

Nedávno jsem vyrazil kousek za Chomutov (viz mapka) okouknout lokalitu kde každým rokem fotím, protože se tam vyskytují stovky exemplářů motýlů Modrásků v několika druzích. Hned po příchodu na

louku mne ale upoutal nezvykle velký pavoučí kokon, smotaný z několika suchých trsů trávy. Když jsem ho opatrně špičkou nože pootevřel, okamžitě se proti mně vyřítíl varovně

zbarvený pavouk s výhrložitě otevřenými v elkými kusadly. Ani na okamžik nebylo pochyb, že to byla nezvykle velká samice ZÁPŘEDNICE JEDOVATÉ...pavouka, který už u nás svým jedovatým kousnutím přivodil ošklivé zdravotní problémy několika lidem.

Takže, lidičky, vyhejbejte se loukám s vysokou uschlou trávou. Máme tyhle nebezpečné potvůrky už i tady a právě teď je období (léto), kdy samičky vytvářejí kokony,

kladou do nich vajíčka a s nezvyklou agresivitou je střeží... Později, počátkem podzimu v kokonu vyčerpáním uhynou. Nejdřív ale dokážou kousnout každého, pokud se cítí v ohrožení. Obzvláště pro malé děti nebo alergiky to může mít ošklivé následky s nutností hospitalizace. Nechci v žádném případě šířit paniku, musíme jen o nich vědět a přizpůsobit se, protože s teplem (a mírnější zimou bez silných mrazů, které už potomstvo nedokáže zabít) se staly Zápřednice jedovaté trvalou součástí naší přírody. Našel jsem tam i další exempláře. Svědčí o tom i fakt, že na celkem malém prostoru louky bylo dalších sedm prázdných „prokousaných“ kokonů z loňska, což znamená, že se potomstvo úspěšně vylíhlo a zdejší klima jim svědčí.

Tu samičku jsem si odvezl domů a mám ji ve slenici na pár dní na focení a pozorování. Hned při prvním focení mne nepříjemně překvapila, jak bleskurychle vyšplhala po sklenici až na okraj... jen tak tak jsem stačil uhnout s rukou a víčkem ji srazit zpátky! Takže pozor! Pokud přeci jen zvítězí vaše zvědavost, buďte při setkání s nimi hodně opatrní... Jsou nebezpečně rychlé!

A pozn red.: A teď už by jen scházelo, aby se nějací Duháci a „ochranáři“ zbláznili a vyhlásili tam přísně chráněnou rezervaci....

Plzeňskej tramping asi škytal...

...když dne 11.8. 2015 spolu družně zasedli dva zanícení plzeňští trampští historici Wandri a Čára. Jako azyl použili ke svému potlachu příjemné zázemí bolevecké hospůdky „U Myšáka.“ Jaké spolu asi sprádali plány, když před nimi ležely dvě Wandriho publikace (pojednávající o začátcích plzeňského trampingu a trampingu na řece Střele) a navíc ze stolu zářila obrazovka notenbooku? Že by se jednalo o finiš pro Čárou avízovanou historii západočeského trampingu? Kdo ví? Jo, a ještě je třeba podotknout, že přestože Myšák roztáčí lahůdkovou Holbu, kluci si připili pěnivým mokem místní provenience. Inu, patrioti každým coulem!

... Zároveň všem kamarádům sděluji opožděně smutnou zprávu, že lehla

popelom chata „Na Lišovce.“ Stalo se to prý někdy mezi Novým rokem a Velikonocemi... Z povodí Střeley tak nenávratně zmizel další skvost předválečného trampingu. Pro neznalé ještě uvádím, že se jednalo o chatu osady Dandy, kterou v r. 1928 postavil plzeňský tramp a zanícený sportovec Franta Chudáček – Skalka (1909-91), jinak také známý pod skautskou přezdívkou Ink...

Čára

NOTOBRANÍ TROCHU JINAK

Netradiční, tentokrát letní tramské Notobraní, se konalo v posledním červencovém víkendu ve Chvalešovicích, v soukromé pánenci pana Kalivody. Počasí bylo skutečně to pravé letní a tak se pod širým nebem hrálo, zpívalo i svažovalo hrdlo. A nechybělo ani

dobré sousto od hostitele. O hudební stránku se postarala kompletní Zlatá řeka, také kamarádi z Bechyně a

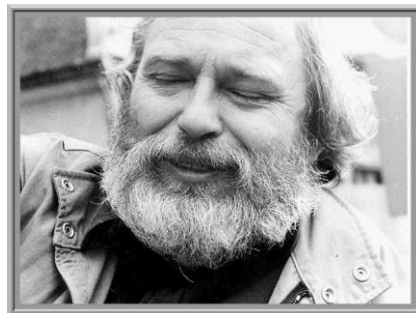
bratři Turkové s jedinečnou zásobou starých tramských evergreenů. A příjemné bylo i to, že se k této neformální slezině přidali i kamarádi, kteří se zde neplánovaně objevili a byli velice potěšeni z nečekaného hudebního zážitku.

Tony SOČB

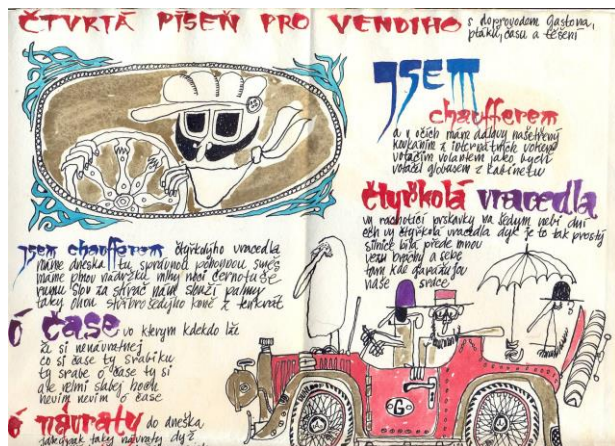
POSLEDNÍ PÍSEŇ PRO VENDIHO

Ve čtvrtek 6.8. 2015 zemřel v táborské nemocnici Vendi.

Milan Hůrka zvaný Vendi se narodil 13. 1. 1942 v Maršovicích. Členem T.O. Zlatý klíč (zal. 1956) se stal roku 1959, když studoval spolu s Mikym Ryvolou ny keramické škole v Bechyni. Byl výtvarník, keramik, sochař, ale i publicista a ilustrátor. Ilustroval např. tramský časopis Trail (1969 – 70), ale i beletrii – např. vybrané spisy Jacka Londona vydávané v nakladatelství Svoboda na konci osmdesátých let 20. století a řadu dalších populárně naučných knih. Dlouhá léta žil a pracoval se svojí ženou výtvarnicí a sochařkou Alenou Burešovou (* 24. 3. 1945 - + 21. 5. 2010) v Tachově. Po její smrti se v r. 2012 přestěhoval do Bechyně, kde v mládí studoval. Osada Zlatý klíč a další kamarádi se s Vedim rozloučili v pátek 14. 8. 2015 v Bechyni.

Miky Ryvola věnoval Vendimu řadu svých poetických textů. Např. počátkem šedesátých let tři „písne“ pro Vendiho, ke kterým později doplnil čtvrtou. Bohatá a graficky zajímavá byla i jejich korespondence...

**TŘETÍ PÍSEŇ PRO VENDIHO
PRO TŘI HLASY A SBOR S DOPROVODEM VĚTRU, KYTARY A
TEKOUCÍ ŘEKY V HLUBOKÉM ÚDOLÍ.**

první hlas až se slunce naposled zablýská mezi stromy
bude čas se zvednout a vyrazit
než vyjdu, sehnu se do trávy
a promnu ji mezi prsty
jestli nebude ráno pršet
ani to by nevadilo
druhý hlas když se zastavím a podívám se dolů
můj stín padne až doprostřed řeky
první hlas tím vylekáš ryby
a vlny ztratí své stříbro
druhý hlas ryby vyplují na hladinu a budou mne vítat
také rákosí vrby mech zarostlé ohniště
písmeno do kůry vyřezané
místa tisíckrát vzpomínaná
třetí hlas i já přijdu se západem slunce
údolí už dýchne chladem
a les trošku zavoní podzimem
sbor hranice voní zdravým dřívím
čekáme a tiše hovoříme
ještě není čas zapálit oheň
ještě není čas rozpráhnout náruč
čekáme a tiše hovoříme
první hlas v duchu už zvedám ruku
a volám ochraptělým hrdlem
vítr neznám stesk smutek touhu
neznám čas
neznám odloučení
ale chápu lépe než člověk

pojd'te za mnou
druhý hlas vidím tě, jak se blížíš
i tebe kamaráde, vidím
jak běžíš sluncem zalitou plání
a copak praskot větví v lese neznamena
že i ty přicházíš?
sem ke mně kamarádi
sbor ztratil se čas
ztratila se minulost
zůstaly ruce sevřené v stisku
kytara, dnes lituji, že má jen šest strun
první hlas je čas JE ČAS
zapálit oheň
pojd'te všichni blíže k sobě
ať cítím teplo
o kterém jsem se bál snít měsíce
ať nikdo neschází
vítr závidím vám
vezměte mě sebou
a oblaka
zelené večerní cáry
rudá větrná mračna
mraky nesoucí vodu
všichni začíná cesta
nesmírného pochopení
cesta lásky prosté svaté jako popel
v ohništi
veliké jako v bouři střecha a oheň
začíná cesta.....

Petr Vokoun Náhlík (FB)

TRAMPSKÁ EPOPEJ PŘICHÁZÍ NA OBRAZOVKY...

První díl dokumentárního cyklu České televize **ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA** bude uveden v premiéře na ČT 2 ve středu 2. září 2015 před dvaadvacátou hodinou a další dny reprízován na stejném kanálu. Třináct půlhodinových dílů mapuje nejen více než stoletou historii českého (a slovenského) trampingu, věnuje se roli tohoto hnutí v dějinách národa, jeho přínosu a projevům v nejrůznějších disciplínách do kultury až po sport.

Tramping k nám vnesl národní a dnes znovu ožívající fenomén chatařství a chalupářství, přinesl rozvoj i vznik

některých sportů (vodáctví, nohejbal aj.), především v období první republiky a stal se až módní součástí kulturního a společenského života. Jeho role byla významná i v boji za svobodu od španělské občanské války přes okupaci a boje druhé světové války – čeští a slovenští trampové bojovali v podstatě na všech frontách scetového konfliktu. Po únoru 1948 se stal tramping jediným hnutím, které nespolupracovalo s komunisty a nevplynulo do všeobjímající náruče Národní fronty.

Středeční den je v programu ČT 2 věnován cestopisům, přírodopisným dokumentům a souvisejícím tématům, trampingu ostatně blízkým. Zvláštní znamení touha je nasazeno na dvaadvacátou hodinu, kdy na ČT 2 přichází vyvrcholení programového dne v podobě významného zahraničního raného filmu, po kterém v těchto dnech následuje např. pozoruhodný dokument Olivera Stonea Americké století.

S uvedením cyklu ve středu na ČT 2 se počítalo už při rozhodování o zařazení do výroby před třemi lety. Bude nás provázet každou středu až do konce listopadu. Titulní písničku Wabiho Ryvola nahrála Druhá tráva s Robertem Křesťanem, komentář četl Wabi Daněk, hudební režii měl Tony Linhart.

A upřesnění vysílacích časů prvních čtyř dílů s názvy:

TAM NAHOŘE V PROUDECH JE NEZPEČNO	2. 9. (repr. 6. a 8. 9.)
OSADY STARÉ ZAS	9. 9. (repr. 13. a 15. 9.)
PROTI PROUDU POTOKŮ	16. 9. (repr. 17. a 20. 9)
PO ŘECE VLTAVĚ PLUJE INDIÁN	30.9. (repr. 1. 10. a 4. 10. a 6. 10.)

Uvedeno z mailu kolujícího mezi kamarády

JEJICH MÍSTO ZUSJANOU PRAZDNO

Srpnová tropická vedra doprovázela na posledním vandru bez návratu hned několik kamarádů z našich zelených řad.

Po vleklých zdravotních problémech nasedl do Hádesovy lodky Vendi (73) ze Zlatého klíče, uznávaný výtvarník, samorostlý filosof a jedinečný kamarád. Jeho pohřbu v Bechyni se zúčastnila spousta kamarádů jak z Fort Hazardu, tak z Old Boys i uměleckých kruhů.

Ve stejný den se rodina a přátelé loučili na hřbitově v Mladém s Lád'ou Cahákem (68), celoživotním sportovcem, dlouholetým činovníkem v tělovýchově, výborným muzikantem a hlavně – kamarádem z vyhlášené trampsko-chatařské enklávy na Stropnici. Jeho nenadálý odchod byl pro všechny vrklým a neuvěřitelným šokem.

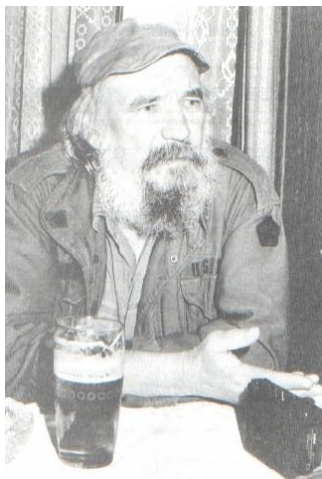
Stejně jako u Petra Stacha, řečeného Peťásek, nejmladšího člena osady Fort Adamson (66) a mistra Evropy v kulturistice. Byl sice z Prahy, ale jižní Čechy a jejich tramské kempy byly pro něho a jeho osadu pravidelnými místy pro jejich tramské toulky, na nichž jsme se pravidelně setkávali....

Hanka

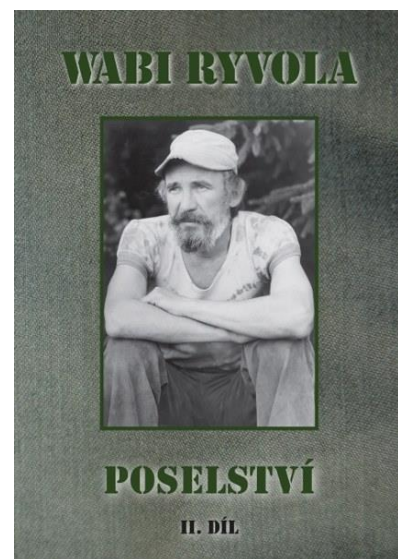
+++++

KŘEST WABIHO POSELSTVÍ 2

V pořadí druhým místem, kde se konal křest dalšího dílu zpěvníku Wabiho Ryvola, byly České Budějovice, kam Tony z Avalonu přivezl štosy těchto dlouho očekávaných objemných výtisků. Ano, na Poselství číslo 2 se čekalo skoro čtyři roky, ale výsledek skutečně stojí za to. Přes čtyři sta třicet stránek, desítky známých i zcela neznámých písniček z Wabiho dílny a v notách, vzpomínky Wabiho souputníků na situace, v nichž jednotlivé písně vznikaly, dokumentární fotografie...

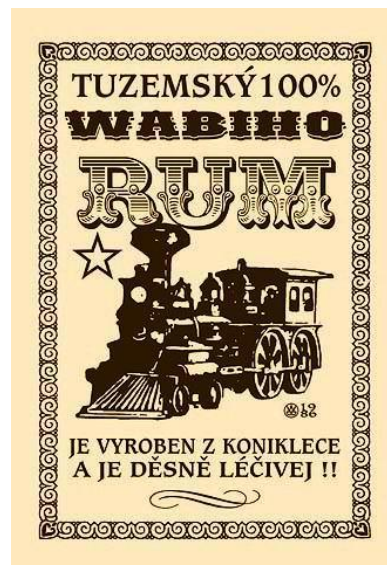
Ovšem také stovky a stovky hodin práce, hlavně pak ze strany Petra Růži Růžičky, který zpěvník sestavoval a připravoval k tisku. Oba díly tak tvoří jedinečnou a neopakovatelnou hudební monografii, která je v podstatě papírovým a notovým pomníkem Wabiho písničkářské

mimořádnosti.

Ačkoliv jsem se domnívala, že sálek Yamahy Na sadech, kam byl červnový křest umístěn, bude prskat ve švech, kupodivu návštěvníci, navzdory četným pozvánkám a propagaci v trampském tisku, zaplnili asi tak polovinu připravených sedadel. Nicméně křest, režírovaný Tonym, proběhl v pohodové komorní atmosféře za přispění Peteho ze Zlatého klíče, který akci v jihočeské metropoli zajišťoval, Taliho ze stejné osady a přizvané mojí maličkosti. Wabiho koniklecový rum se speciální vinětou nejenže cíleně vyslal pokřtěný výtisk za čtenáři a příjemně provoněl jeho stránky, ale koloval pak k potěše přítomných i publikem. A samozřejmě nechyběla ani hudební část programu – zazněly četné Wabiho písničky v popdání pětičlenného svižného bandu z pražské Alvy, kterému ve známých skladbách přizvukovaly i četné hlasy z hlediště.

V podstatě lze tedy říct, že Poselství číslo 2 bylo ve městě, které pro Wabiho představovalo jednu nezapomenutelnou životní etapu, vyprovozeno do muzikantského a čtenářského světa úspěšně, správným směrem a hlavně – s úsměvem a písničkou...

Hanka

STALO SE NA OSADÁCH...

.... i jinde...

23.5. V Pošumaví nad zlatým potokem nedaleko (Libína) se nachází víska Kralovice, kde už po osmatřicáté pořádala T.O. Trappers přebor v trampských kuželkách. Dobrá padesátka kamarádů si tak užila koulení v družstvech i jednotlivcích...

http://tremgoviny.rajce.idnes.cz/Trampske_kuzelky_2015/

26.5. V rámci akcí k 70. výročí ukončení druhé světové války byl v Budějčkách uspořádán benefiční galakonzert českým válečným hrdinům RAF. Vítězek ze vstupného půjde na podporu výstavby pomníčku českým válečným letcům v krajském městě. Za účasti bývalých letců RAF gen. Emila Bočka a plk. Aloise Dubce na jevišti hráli Taxmeni, Spolektiv a New Rangers s j. Veisserem. Nechyběl ani malá výstavka modelů válečných letadel.

29. – 31.5. Probíhal už 40. Festival trampské písně v Horním Jelení. Kromě hostujících KTO, Bédi Šedifky a Tonyho Linharta jste si mohli poslechnout také Žůžo Band,

Trepku, Co dům dal, Marod, Cestáře, Zlatého orla, Chrupu, BTP, Lístek, Katy, Ozvěnu, Přístav, Tempo di vlak, Chudinky či Kamarády Staré řeky a jak je u této akce obvyklé navštívit také Mobilní tramské muzeum či archiv tramských písní a osad, ale taky přiložit ruku k dílu na tradiční lesní brigádě...

Zároveň ve stejném čase startovala pod názvem *Letí šíp savanou* ve Východočeském muzeu v Pardubicích výstava věnovaná trampingu (potrvá až do 1.11.)

http://muhl.rajce.idnes.cz/TRAMPSKA_EXPOZICE_V_MUZEU_PARDUBICE/

30.5. Na Houšťatech u Strmilova vzplál oheň k 31. výročí T.O. Kanadský vlk

http://muhl.rajce.idnes.cz/31.POTLACH_T.O.KANADSKY_VLK/

27. výročí uspořádala T.O. Yankee v jednom ze zapadlých brdských lomů

Na Náhodě na kempu T.O. Jižní stopa zahořel smuteční oheň nejen za jejich osadníka Žána, ale za všechny kamarády co už nejsou mezi námi

50 let svého trvání oslavila T.O. Vlčí doupe v Českém Jiřetíně Na mlejnkách

4. – 6. se nesly tóny Porty Ústím n. Labem

Probíhal i XV. ročník Přílepského Békala v zámeckém parku v Přílepech. Zahrát sem přijeli Dunibuch, Nezmaři. K.A.P.R., Ziggy Horváth, D.N.A., Kačes a Nový rumpál a texas, který hrál i na večerním country bále.

Ani vltavská Náhoda nezůstala opuštěna. O desátém výročí T.O. Naděje jste si již mohli přečíst minireportáž.

http://plech-jezevec.rajce.idnes.cz/10._T.O._Nadeje/#_MG_2097.jpg

Ani horko nezabánilo v pořádání 25. výročního ohně T.O. Praotce Čecha v Mnetěši pod Řípem

Pokřtěno bylo i nové DVD Albatrosu

http://chararanch.rajce.idnes.cz/Albatros_krest_CD_6.6.2015/

V Klášteřu u Nepomuku zapálila svůj 44. výročí T.O. Alberta

6. 6. Ve věku 86 let zemřel herec Pierre Brice, slavný představitel Vinnetoa a s ním jakoby odešla i část našeho dětství. V roli tohoto nezapomenutelného apačského náčelníka natočil v letech 1962 – 68 celkem 11 filmů a ta ho pak doprovázela po zbytek života – třeba i při vystupování v různých open air arénách: Natočil toho ještě spoustu, ale jako Vinnetou byl fenoménem. A tak, spolu s Lexem Barkerem, který jej do věčných lovišť na svém Hatatitlovi předjel, zůstává v našich srdcích i dál. Ať jej chrání Mannitou.

První víkend v červnu zapláal též společný výroční oheň osad T.O. Kondor – Kuřim (50) a T.O. Tuláci severu. Pár slov k tomu a fotky naleznete zde

http://muhl.rajce.idnes.cz/50POTLACH_T.O.KONDOR-KURIM_A_37_POTLACH_T.O.TULACI_SEVERU_6.6.2015/

11.6. Písně zmrzlého dřevorubce – pravidelný pořad Honzy Bicana – zněly opět na jevišťátku v kabaretu U Váňů. Bylo při tom pokřtěno i nové CD.

13.6. Vandr pod mostem – již 5., tedy polojubilejní setkání na kemou ve Vraném n. Vltavou – se letos neslo v duchu 20. výročí úmrtí Michala Tučného a Wabiho Ryvoly a bezpočtu jubilejí dalších osad, kapel, muzikantů i kamarádů. Zahrála tu Pěna, E.K.G.m, Kamarádi Staré řeky, Rudolfinum, Máslovické drnkačky, Duo Tornádo, Jitka Vrbová a Standa Chmelík, Taxmeni, Pacifik, Michal Tučný revival, Fešáci....

Velké hejno kamarádů přijelo i na Kamarádský oheň písecké T.O. Úplňku pod hráz Skaličného revírníka nedaleko Čížové.

20. potlach byl uspořádán i na campu Horka

http://muhl.rajce.idnes.cz/20.POTLACH_CAMP_HORKA--12-14.6.2015/

https://www.youtube.com/watch?v=vc_sSbZckwc

Probíhal i tramský fotbalík na Brdech... a taky

...minifestival Tonyho Hořínka v Netolicích... a zrovna tak

...15. výroční oheň T.O. USS v Nekvasech u Nepomuku

<http://ivatygr.rajce.idnes.cz/T.O.USS-15.vyrocniohen>

Setkání s tramskou a country písničkou pod názvem Večer toulavých bot jste měli možnost navštívit v areálu Na statku v Náměšti n. Oslavou. Z vystupujících uvádíme např. Soumrak, Meandr, Dobrou partu či T.O. Trilobit.

17.6. Kromě křtu 2. dílu Wabiho zpěvníku byla v rámci pořadu Stopy sešmatlanejch bot v plzeňském Hi-Fi klubu pokřtěna i publikace *Z hlubin pravěku plzeňského trampingu*.

18.6. Jak už bylo napsáno v jednom z předcházejících článků, křest Wabiho zpěvníku proběhl i v Budějčkách, když den předtím byla stejná akce provedena v Plzni. I zde byla avizovaná publikace akcionáři (nejen jimi) netrpělivě očekávána. A Tony k tomu dovezl i sborníky Trapsavce, onu úplně čerstvou plzeňskou historii a mnohé další tiskoviny s tramskou tematikou. A písničkami to doprovázel ...no, jak to nazvat? – Hoboes revival band?

Již třetí akci od začátku roku, tentokrát v podobě Dětského dne, uspořádala zlivská Jižní řeka na svém kempu pod Louzkem.

19.6. Proběhlo setkání vejprnivkových osad. Blížeji referoval Čára zde:

[http://chararanch.rajce.idnes.cz/Setkani vejprnickvch osad 19.6.2015/](http://chararanch.rajce.idnes.cz/Setkani_vejprnickvch_osad_19.6.2015/)

20.6. Dalo by se říci, že u tradičně zněla muzika ve starém lomu na Yukonu. Probíhal tu další Fest'ák, tentokrát s interprety Dědows, ČD Bandem, Sem Tamem a Karlem Kahovcem s George and Beathovens.

A dál to vezmeme taky hopem a dokumentačně: fyzicky náročené a přesto hojně navštěvované jsou hry HBC „Útek z pevnosti Bojard.“ A vlastně to byl i poslední vandr kamaráda Bačy, který jen po týden později odešel na vandr nejdelší .

[http://berydana.rajce.idnes.cz/HBC - Utek z pevnosti Bojardt 20.6 2015/](http://berydana.rajce.idnes.cz/HBC_-_Utek_z_pevnosti_Bojardt_20.6_2015/)

V družném kruhu oslavil svoji padesátku staroj Kocand'ák Standa Skotnica – Stanley. Už dlouho jsem si tak nezky nezahrál a nezabékal jako oprávně tam, zatímco zbytek naší osady coural kolem Salzy v soutěžkách Wasserlochlammu.

<http://www.jozinsatan.wbs.cz/Stanley-50.html>

Ve Stonetownu v Kamenici u Humpolce pořádali westernový den a country bál s kapelou Xandi. A protože se jedná o westernové městečko, patřičný kolorit nescházel.

V Pavlovicích nad Mží zahořel společný slavnostní oheň západočeských osad Jaguár (50) a Kamarádi Údolí klidu (35).

V Oudolí sviní na Sázavě v Polipsech nedaleko Kácova se zase kamarádi sešli u pátého ohně SDT Kámen, při příležitosti 8. založení jejich osady.

Od kamarádky Tygřice zase dorazila fotoreportáž ze IV. Výročního ohně T.O. Kúrovci.

[http://ivatygr.rajce.idnes.cz/IV. potlach T.O. Kurovci 2015](http://ivatygr.rajce.idnes.cz/IV._potlach_T.O._Kurovci_2015)

27.6. To slavil své narozeniny Pavek Walda Walczysko v Čenkově na Brdech. Svoje sedmdesátiny roztácel i Strejc na Kanadském vlku. Bohužel při cestě sem tragicky zashynul Bača z HBC.

62. výročí slavnostním táborákem uctila i T.O. Božská Betty

[http://berydana.rajce.idnes.cz/62.Vyrocní ohen T.O.Bozska Betty 27.6.2015/](http://berydana.rajce.idnes.cz/62.Vyrocní_ohen_T.O.Bozska_Betty_27.6.2015/)

TOS Rytíři severu uspořádali Trampský vzpomínkový večer k 45. výročí osady a o den později proběhl tamtéž

6. Bludovský veget, kde se při bluegrassu, country i trampské písni předvedli M Monokl, Rio, Péráci, Burizon, Karavana, Blue Eyes, Potok, Hilly Billy Boys...

Na IX. Horskou expedici, tentokrát Českým Švýcarskem vyrazilo osazestvo Charra ranče a poslalo i odkaz na bohatý fotografický materiál

[http://chararanch.rajce.idnes.cz/IX. Osadni Horska Expedice - Ceske Svycarsko 2015 01.Vecerni zpivane a kecane/](http://chararanch.rajce.idnes.cz/IX._Osadni_Horska_Expedice_-_Ceske_Svycarsko_2015_01.Vecerni_zpivane_a_kecane/)

jehož pokračování je na dalších stránkách alba.

26.-28.6 .Celostátní kolo Porty v Řevnici rozhodlo o vítězství skupiny Trapas postoupivší z Podbrdského kola. Druhé místo obsadilo jičínské duo Tchei-Chan, následované Meldou a spol. z Boskovic. Zvláštní cenu získali pražští Z hecu, E-portu si odvezla jihočeška Kristína Nídllová z Týna n. Vltavou. Suma sumárum v 16 oblastních kolech soutěžilo 236 interpretů!

4.7. Už 10. Muzejního potlachu v Jílovém u Prahy, pořádaném Tramp clubem Praha, se spoluúčastnili J. Vrbová a S. Chmelík, Tony Linhart, Pekaringo, Sešlost, KSŘ, Šíny, Franta Hacker, Blanice, Tomáš Pergl z Údolí děsu, Béd'a Šedifka, Duo Tornádo, Tulák Charlie, TCP z Prahy, Bandoleros, Ota Šantrůček z Rewastonu, Eda Wild a Kansas trio, všichni už v podstatě letití a osvědčení tahouni tohoto pidifestiválu....

Zahořel i „Oheň znovuzrození“ T.O. Sen, spojený s přijímáním nových osadníků...

6.7. Už sedmý rok po sobě se v tamních hvozdech vařil Jakartovický gulášek...

8.7. Sportu propadlí borci kopali do meruny na už 40. ročníku nohejbalu – turnaje veteránů nad 40 let a současně i 21. ročníku Memoriálu V. Šustera v Údolí kamarádů na Stropnici

11.7. Zrestaurovaná „Sýpka“ v Horní Stropnici se stala místem nově otevřeného Muzea Novohradských hor <http://www.sypka-stropnice.cz/>

Také již tradiční turnaj v nohejbalu dvojic hostil Yukon nedaleko Kosova

18.7. Důležité datum pro Jagu se Soptíkem. Konečně do toho „praštili“ a kromě trampských toulek jim přibyla ještě ta nejdůležitější – společná životní.

V Sokoláku u nádraží v Suchdole nad Odrou rozeznělo nástroje hned 22 kapel. Bounty, Zajatci, Kopyto, Fred'áci, Kelt Grass Band, Arest, Hubertus, Smečka a mnozí další se opět zaskvěli při 5. suchdolském Countryfestu a s nimi i westernová valašská kavalerie apod.

A na Yukonu se sportovalo i tento víkend. Tentokrát byl na řadě turnaj smíšených družstev volejbalu.

19.7. Kovbojské hry na Charra ranči.... Viz předchozí stránky

25.7. Tradicí se už stává i setkání „kamarádů z FB“ – už po čtvrté na Ketkováku.

Ve Staré Lhotě u Nýrska zapálila 5. výriční vatru T.O. Karlovci.

A tentokrát se volejbal hrál na Malši na Rechlích.

1.8. Po roce se opět na sázavském kempu Na Kanadě sešli kamarádi při dalším ročníku Sázavského špačka, probíhajícího tentokrát pod heslem: *Pálka rychle vzduchem sviští, špačkové již strachy piští*. A špačkové skutečně lítali jak namydlený, Čert s kytarou byl k neutahání, meruňový knedlíky tížily útroby a nezapomělo se ani na malé kamarády, ani na ty, kdož v měsíci zrní slavili svá jubilea. Samozřejmou součástí byla i procházka po přilehlých starých kempech – Modrý orel, Vlčí rokle apod.

V chatové osadě na Rechlích lítala mičuda při nohejbalu veteránů.

8.8. Malou reportáž z výročního ohně T.S. Salaš předvádí Bery na

http://berydana.rajce.idnes.cz/T.S.Salas_Vyrocní_ohněn_8.8.2015/

Údolí kamarádů si pro změnu zpestřili víkend volejbalem.

14.8. Se ale SOS (Spojené osady stropnické – Údolí kamarádů, Šťastná hvězda, Sokolí hnízdo) zahalily do černého hávu. Zemřel šerif (kteroužto funkci přebíral po otci a starších kamarádech) a dlouholetý tahoun TJ Stropnice **LÁĎA CAHÁK**. Věříme ale, že ta základní parta na Stropnici to dál potáhne pospolu a budeme se s nimi dál setkávat a to nejen na nohejbalových či volejbalových turnajích (na jejichž pořádání se střídají s Yukonem a Rechlemi), ale třeba i na vodě nebo na tradičním, letos už 30. zpívání koled v budějickém „Vatíku.“

22.8. To se měla odbývat velká sláva na říčce Smutné u Bechyně. 50. výřičí T.O. Černý bizon bylo ale pro velké sucho zrušeno, či spíše přeloženo na vhodnější říjnový termín.

T.O. Medvědí camp uspořádala rozloučení s létem

Děský sportovní den probíhal na hřišti Yukonu. Nescházel orientační běh ani závěrečný společný karneval masek a táborák k ukončení prázdnin.

Nohejbalový turnaj probíhal tentokrát na Sokolím hnízdě.

29.8. Pro nepřekonatelné obtíže byl zrušen i plánovaný potlach T.O. Šedý vlk v údolí Klenoty u Manětína

Na Malši, i když netradičně ne na svém kempu, uspořádala T.O. Zlatá lebka sportovní den. O litých bojích na speciální kuželkářské dráze snad budeme mít možnost referovat příště.

V lomu u kosovského rybníka zahořel oheň k 60. výročí osady Yukon. Sákryš, kam má jeden vyrazit dřív?

A PÁR TIPŮ NA PŘÍŠTĚ...

Už 12. ročník jedinečného hudebního festivalu Trampský širák je avizováno na 4.-5. 9. na Hanesově mlýně u Štoků na vysočině. Jako speciální host vystoupí se samostatným programem Karel Gott. Nabízí se tedy možnost prožít nevšední zážitek v podobě multizánrového spojení stálice naší pop music folkovým festivalem. Jak se k tomu postaví kotlíkáři?

TRAMPSKÝ ŠIRÁK
s rádiem Sams^{on}
4.-5. září 2015
v pátek od 18 hod ... v sobotu od 12 hod

speciální host v sobotu 17^h hod
Hanesův mlýn u Štoků na Vysočině

KAREL GOTT
ŽALMAN A SPOL + COP
RANGERS - PLAVCI
MICHAL TUČNÝ Píseň
VLASTA REDL
HOP TROP
POUTNÍCI
SAMSON
NEZMAŘI
SEMTEX
JAVORY
PACIFIK

12. ročník
= písničky
+ rybolov
+ táborák
+ houboření
+ degustace vín
+ jízdy na koních
+ bohaté občerstvení
+ zastřešené hlediště
+ soutěže a hry pro děti

Vstupenka na 1 den (př. nebo 50)
děti do 130 cm ZDARMA
děti do 155 cm 50,- Kč
ZTP/P 100,- Kč
osoby nad 70 let 150,- Kč
v předprodeji 340,- Kč
na místě 390,- Kč
PŘEMÍČE na 2 dny (pátek a sobota)
v předprodeji 560,- Kč
na místě 650,- Kč

www.trampskysirak.cz

První zářijový víkend je tu opět možnost sejít se s kamarády ze „zahraničí“ na už 22. Československém potlachu, pořádaném ve Vranové.

Stejně datum (5. 9.) si ke svému 35. výročímu ohni zvolila i T.O. Skaláci. Koná se jako vždy v Podivickém lomu.

Už od 27. 6. a až do 18. 10. 2015 je v Regionálním muzeu v Jílovém u Prahy otevřena výstava TRAMPOVÉ: *Tramping od Setona po současnost*. V jejím rámci se 10.9. uskuteční společné povídání o trampování, skautingu, indiánech a

Přírodě. O trampování na Brdech i o cestě po Yukonu bude vyprávět kamarád Ivan Hiawatha Makásek. Součástí večera bude i prezentace jeho knížek.

....obdobná výstava *O TRAMPECH* startuje téhož dne v Městském muzeu v Ústí nad Orlicí. Na vernisáži zahraje tramská skupina Karamba z České Třebové a taky Karel Vašák alias Tulák Charlie. A i když se s podobnými akcemi zdá se roztrhl pytel, nikdy jich asi nebude dost, zvláště když je každá jinak pojatá. Navíc tuhle výstavu otevře kamarádka Liduška Nanučka Slavíková, vdova po tramském hudebním skladateli a šerifu legendární osady Kamarád na Divoké Orlici Jožkovi Slavíkovi – Nanukovi. Nebude tu scházet ani panel o trampingu v České Třebové a na všem se bude spolupodílet i tým Mobilního tramského muzea KFTP. Návštěvu si můžete naplánovat až do 3. 11. kdy tato akce končí.

12.9. vás zve ke svému potlachovému ohni i T.O. Arabela. Je to již 45. a podrobnosti najdete na přiloženém zvadle.

Kamarádi, kamarádky!
Tímto vás zve T.O. Arabela
na potlach, který se koná
k příležitosti 45. založení
osady ve dnech 12.-13.9. 2015
na Kosověm potoce pod Třebel.
Autem, silnice stříbro - Plamč.
Flek je u Černošinských serpen-
tim asi 1km vlevo po proudu
Kosověho potoka. Musí se ^{pravo} přes
brod. Vlakem z Ošelína nebo
Panlovic na brodi Pleň - Chel,
asi 4 km pěšky.
Zahájení soustředění sobota ve 14.00

MĚSTSKÉ MUZEUM
V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

O TRAMPECH

T.O.

11. 9. - 1. 11. 2015

K poslechu 10. 9. 2015 od 16:00 hod. až do večerních hodin hraje tramská skupina Karamba z České Třebové a kytarista, hráč na foukací harmoniku a zpěvák Karel Vašák alias Tulák Chárlí z Prahy. Na vernisáži výstavy zahájené v 17:00 hod. můžete zakoupit i originální přívěšky od přímo tvořícího tramského řezbáře.

OTEVŘENO: úterý až pátek 9:00 - 17:00 hod. přestávka 11:30 - 12:30 hod.
sobota, neděle, svátek 13:30 - 17:00 hod.
ZAVŘENO: každé pondělí
Městské muzeum v Ústí nad Orlicí, ul. 17. listopadu 72, 562 01 Ústí nad Orlicí

www.muzeum-uo.cz

12.9. vzplane i 16. výroční oheň T.O. Bobří údolí na Perut'árně v Brodě u Stříbra.

18.9. Se měl původně konat společný výroční oheň T.O. Jižní řeka (25) naší T.O. Satan (35). Nedošlo však k vzájemné shodě pořádání a tak v tomtko termínu

vezměte zavděk třeba obdobným výročkám tábořské T.O. Jezevec...

V campu Za tratí u Číchova – na Ratově – vás k ohni zvou Ratováci Čort, Dopí, Fógl, Jiřka, Kulíšek, Kryštof, Křemílek a Smejda...

26.9. svůj třetí výroční oheň pořádají T.O.H. u Nového Města nad Metují...

Odborníci na vaření kotlíkářských specialit můžou vyrazit na akci Trampský kotlík No. 3 a soutěžit v přípravě co nejlahodnějšího guláše či jiné speciality z vlastních dovezených zásob. Stačí dorazit k hospodě Ve Mlýnech u Kytlice.

Pokud si ovšem chcete pořádně namastit kapsy, tak už chystejte rýžovací pánve. Z velmi dobrých zdrojů jsme se dozvěděli, že na Fort Lazaru došlo k nálezů dalšího zlatého podloží. Sice se to ještě tutlá, ale myslím, že kamarádi z T.O. Račí potok to tajemství děle než do 26.9. neudrží. Pak ovšem vypukne zase **ZLATÁ HOREČKA!**

3.10. je termínem na který Jižní řeka přeložila táborový oheň ke svému výročí. Doufáme, že jim vše vyjde podle jejich představ, ale....

... je to stejný termín ve kterém pořádá jihlavská HBC již tradiční Lov kožešin. Obáváme se tedy, že tato akce odčerpá část potencionálních návštěvníků potlachu pod Louzkem...

... stejně tak si někteří zarytí vodáci (kteří si v létě moc těch řek neužili) nenechají ujít zamykání Ohře. Nad už to s tím vodním stavem bude lepší.

17.10. Oproti zažitému zvyku pořádat své podzimní ohně poslední říjnový víkend, ten letošní, věnovaný 50 rokům založení osady bude zapálen již o 14 dní dříve. Na Náhodě bude určitě plno a snad nebudete scházet ani vy.

24. 10. Pořádá T.O. Kůrovci, při příležitosti tzv. „zamykání kempu“ tamtéž Žabí hody. Pokud jste zvědaví co tento termín znamená, přijďte do Úborska. Již teď ale můžeme prozradit že se budou pouštět draci, házet podkovou i žábou na cíl a ještě mnoho zajímavého....

A TO UŽ JE VLASTNĚ VŠECHNO, CO JSME PRO VÁS KAMARÁDI PŘES TO LÉTO NASBÍRALI. DĚKUJEME ZA VŠECHNY VÁMI ZASLANÉ PŘÍSPĚVKY A TEĎ NEZBÝVÁ NEŽ DOUFAT, ŽE NÁŠ REDAKČNÍ ŠOTEK NEBUDE MOC ZLOBIT A NEUDĚLÁ NÁM ZASE VE STRÁNKÁCH PASEKU, JAK JINAK S OBLIBOU ČINÍ....

AHOJ !

